

rende og overlegent mod Flertallet, og den Maade, hvorpaa Mindretallet vilde have Sagen endt, forekommer mig i det Hele just ikke at være meget ønskelig, især naar man ser hen til, at der i Flertallet af dette Udvalg var Mænd, som ellers i de store politiske Spørgsmaal pleie at staa sammen med Mindretallets Mænd, og at der i Liden som disse efter min Mening slet ikke er nogen særlig Opfordring for disse Mænd til at se at komme i Strid med hverandre. Det forekommer mig altsaa, at, naar denne Sag nu skulde have den Ende, man har ønsket, har dog det Forslag, der foreligger fra den ærede Rigsdagsmand for Møen, en mindre sjenkelig Karakter end det, som er fremkommet fra det ærede Mindretal i Udvalget. Jeg vil imidlertid nedlægge en Indsigelse imod, at Udvalgets Medlemmer skulde have fremlagt og betragtet denne Sag som en politisk Sag. Det er tværtimod det Mobbatte, der har gjort sig gjældende, thi ellers vilde jeg for mit Vedkommende aldrig have kunnet komme til at stille mig sammen med de Mænd, jeg her er kommen til at staa ved Siden af; men det var jo netop det Mobbatte, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds vilde bevise os. Jeg tror dog, at vi, der have været i Udvalget, maa have Lov til at vide, af hvilke Grunde det er, at vi have stillet os saaledes til Sagen, som vi have stillet os, om det skulde være af politiske Hensyn eller blot af Hensyn til Sagens materielle Bestaafenhed. Men det ærede Medlem antydede, at vi Stafter havde paa en Maade ladet os overliste, saaledes at det var et politisk Forslag, som vi ulykkeligvis vare komne til at støtte, uden at vi vidste af det. Nogle af dem, der havde gjort dette, fik Absolution med det Samme. Jeg veed ikke, om det traf mig, jeg bryder mig hverken om, at jeg faar Absolution eller at jeg ikke faar den, det er mig ligegyldigt, men jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem gav dem af de Raagjældende, som han ansaa for sine Troende, Afslad for denne Feil. Det var meget opbyggeligt for mig at høre, da jeg holder saa meget af at se dette Trossforhold i dets forstjellige Udtryk. — Der er en Ting, som har undret mig meget, og det er den Uvillie, der har været over, at Udvalget har forsogt at danne sig en Plan om, hvilke Baner der burde lægges til dem, vi allerede have, for at man kunde sige, at vort Fernbanenet var nogenlunde fuldstændigt. Naar nu Regjeringen kommer med dette Par Stumper af Baner, som den her har budt os, og vi ikke have faaet at vide af Regjeringen, hvad den i det Hele tænker paa, og vi ikke have nogen Overbevisning om, at Regjeringen vil komme med Forslag i den Henseende, siden der er nogle af disse Baner, som i en Række af Aar have været ønsket anlagte, men som Regjeringen ikke er Gang har villet lade undersøge for de Penge, der have været bevilgede sidste Sommer

— jeg skal her f. Ex. nævne Lange-Silkeborg Banen — saa forekommer det mig at være ganske rimeligt, om vi søge at danne os en Ide om, hvorvidt de Baner, der ere foreslaaede af Regjeringen, virkelig ere hensigtsmæssige lige over for, hvad man i det Hele taget maa ønske af Banenet heri Landet. Den ærede sidste Laler henstillede til Udvalget, at man maaffe kunde finde paa endnu flere Baner at foreslaa; men jeg antager, at den Modtagelse, som Udvalgets Forslag har mødt her, neppe vil være fristende til at gaa til at foreslaa flere Baner. Det forekommer mig, at man netop har bebrejdet Flertallet, at det har nævnt en saadan stor Masse af Baner, og naar vi nu gif hen og nævnte endnu flere, vilde det naturligvis blive endnu galere. Jeg tror altsaa ikke, at denne Opfordring vil komme til at ske Fyldest. Jeg havde snarere tænkt mig, at, naar denne Sag havde været forelagt for Thinget, og dette var gaaet ind paa en virkelig anden Behandling, saaledes som den efter Forretningsordenen skal være, vilde Udvalget have kunnet blive belært om, hvad Thinget mente, at der burde gjøres, og Udvalget kunde derefter have bekræftet sit Forslag. Naar Udvalgets Forslag da faaet en stor Modsigelse, og navnlig naar man erklærede, at man var bleven overrasket derved, saa er jeg overtydet om, at Intet var naturliggere for hele Udvalget, end at det havde forlangt Sagen afbrudt og taget Forslaget under Overveielse paany, i Hensyn til, hvad der fra Thingets Side var kommet frem. Men nu har der jo ikke kunnet finde nogen almindelig anden Behandling Sted, og Udvalget staaer jo omtrent ligesaa klogt, som da det kom her med sit Forslag. Udvalget har ikke faaet Andet end rent negative Bink med Hensyn til Sagen i dens Helhed, medens det dog er sandsynligt, at Thingets Flertal nok kunde have billiget og foretrukket visse Dele af det, der er foreslaaet, for visse andre Dele, hvortil der da kunde have været taget et Hensyn. Da det nu imidlertid træffer sig saaledes, at de Medlemmer, der vare i Mindretal i Udvalget, væsentlig støtte sig til den større Del af det sædvanlige Flertal her i Salen, saa er det jo naturligt, at Sagen er kommen til at gaa saaledes, som den er gaaet, efter som vi have hørt erklære af Ordføreren for Mindretallet, at, hvad der for dette var det Væsentlige, var, at vi ingen Baner fik. Det var det ærede Mindretals Ordfører, der udtalte sig saaledes i Aften, ligesom han mange Gange i Udvalget har udtalt sig saaledes; han har slet ikke lagt Dølgemaal derpaa. Jeg siger ikke dette for at bebrejde Nogen Noget, men blot for at oplyse, hvorledes Sagen temmelig naturlig er kommen til at gaa saaledes, som den er gaaet. Jeg havde blot ønsket, at man ikke havde stillet sig saa afgjort uvillig lige overfor Udvalgets Flertals Forslag, men taget det under Overveielse, saa havde man maaffe haadt Udfigt til at naae et